

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΜΕΣΩΝ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Θεσσαλονίκη, 7-6-1996

Ώρα : 15.30

Ο Πρωθυπουργός κ.Κώστας Σημίτης, κλείνοντας τη συζήτηση επί του δευτέρου κύκλου θεμάτων "ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ-ΑΝΑΠΥΤΞΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ" στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης, είπε τα εξής:

«Κυρίες και κύριοι,

θα ήθελα να κλείσω με δύο γενικότερες παρατηρήσεις, επειδή δεν μας παίρνει ο χρόνος για να μπούμε σε λεπτομέρειες και πιστεύω ότι αυτή τη στιγμή οι λεπτομέρειες δεν έχουν τόση σημασία.

Υπήρχε μία αίσθηση από ορισμένες παρεμβάσεις ότι η οικονομική πολιτική η οποία ακολουθείται είναι μία πολιτική η οποία οδηγεί σε αδιέξοδα πολλές επιχειρήσεις.

Υπάρχει μία αλλαγή προτύπων παραγωγής. Και υπάρχει μία αλλαγή στην οργάνωση της ελληνικής οικονομίας.

Ένα συγκεκριμένο παράδειγμα για το πρώτο που είπα, είναι οι επιχειρήσεις "φασόν". Κλείνουν γιατί το κόστος εργασίας στη χώρα μας είναι πολύ υψηλό σε σχέση με το κόστος εργασίας των γειτονικών χωρών. Εδώ το μεροκάματο είναι 10-15-20-40 δολάρια, εκεί το μεροκάματο 1 ή 2 δολάρια. Υπάρχει γι' αυτό ανεργία. Και μεγάλη ανεργία. Τι θα μπορούσαμε να κάνουμε πριν 30 ή 40 χρόνια; Θα μπορούσαμε να ακολουθήσουμε μία πολιτική παροχής χρημάτων προς την αγορά, αυξήσεως της δημόσιας δαπάνης για να δημιουργηθούν νέες δουλειές. Αυτό, δηλαδή, που αποκαλούσαν οι οικονομολόγοι "κεϋνσιανή" πολιτική. Και ο απόηχος αυτής της πολιτικής ακούστηκε σε μερικές τοποθετήσεις. Αυτό δεν είναι πια δυνατό. Δεν είναι πουθενά πια δυνατό, διότι τα χρήματα τα οποία δίδονται, οι δαπάνες που δίδονται με αυτό τον τρόπο, λόγω της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας, διαρρέουν σε εξαγωγές, δημιουργούν πληθωρισμό, έχουν πια -επειδή δεν υπάρχουν κλειστά σύνορα- μια αρνητική επίπτωση στην πορεία της οικονομίας. Η πολιτική αυτή έχει εγκαταλειφθεί παντού.

Ποιά είναι η αναγκαία πολιτική; Η αναγκαία πολιτική, επειδή δεν υπάρχει πια αυτός ο παλιός τρόπος αντιμετώπισης, είναι από τη μια μεριά ο χειρισμός του συναλλάγματος, του νομίσματος (αυτό που αποκαλούμε "διολίσθηση") και ο άλλος τρόπος αντιμετώπισης είναι μία αυστηρή πολιτική σε σχέση με τα ελλείμματα, τον πληθωρισμό που έχει σκοπό την μακροοικονομική σταθεροποίηση.

Όσον αφορά τη διολίσθηση, είπα και το πρωί ότι μια διολίσθηση η οποία ξεπερνάει τα όρια, οδηγεί και αυτή σε επιχειρήσεις που δεν είναι ανταγωνιστικές.

Όσον αφορά το δεύτερο, θέλω να τονίσω με έμφαση ότι μακροοικονομικές ανισορροπίες, όπως τα μεγάλα ελλείμματα, οδηγούν σε φαινόμενα τα οποία μας είναι γνωστά : υψηλό πληθωρισμό και την αδυναμία του κράτους να χρηματοδοτήσει οικονομικές πρωτοβουλίες. Δεν πρέπει να έχουμε υψηλό πληθωρισμό. Δεν είναι δυνατό πια να έχουμε υψηλό πληθωρισμό. Και δεν είναι δυνατό να έχουμε υψηλά ελλείμματα. Διότι τα υψηλά ελλείμματα και ο υψηλός δανεισμός σημαίνουν ότι όλοι οι πόροι που παράγονται, πηγαίνουν σε τόκους. Σημαίνει ότι δεν έχουμε πόρους για την ανάπτυξη. Και το πρόγραμμα το οικονομικό το οποίο εφαρμόζουμε -και είναι σε συνδυασμό με το Πρόγραμμα Σύγκλισης- έχει ακριβώς ως στόχο να μεγιστοποιήσει τα περιθώρια τα οποία έχουμε, τους πόρους που παράγουμε να τους χρησιμοποιούμε για την ανάπτυξη της χώρας.

Με συγχωρείτε γι' αυτή την τηλεγραφική αναφορά στην οικονομική πολιτική, αλλά θέλω να εξηγήσω ότι πρέπει να έχουμε συνείδηση πως χρειάζεται να ξεπεράσουμε δυσκολίες. Πρέπει να μειώσουμε τα ελλείμματα. Άρα, και τα αντικειμενικά κριτήρια έχουν τη λογική τους και ο Φόρος Προστιθέμενης Αξίας έχει και αυτός τη λογική του. Πρέπει να μειώσουμε τον πληθωρισμό. Άρα, σύμφωνα με τους παραδεδεγμένους κανόνες της οικονομικής πολιτικής, πρέπει να ελέγξουμε τη ρευστότητα και τα καταναλωτικά δάνεια.

Και πρέπει να κάνουμε άλλα πολλά τα οποία συναισθάνεσθε όλοι ως ένα "σφίξιμο", τα οποία δημιουργούν δυσανεξία, τα οποία οδηγούν πολλές φορές σε ύφεση και δυσκολίες.

Αλλά ποιός μπορεί να ισχυριστεί ότι η χώρα μας βρίσκεται σε οικονομική κατάσταση τέτοια, ώστε μεθαύριο να ενταχθεί στον πυρήνα των ευρωπαϊκών χωρών που θα προχωρήσουν; Πιστεύω κανείς. Και πιστεύω ότι όλοι θα είμαστε σύμφωνοι πως το χειρότερο που θα μπορούσε να μας συμβεί, είναι σιγά-σιγά να διωλισθήσουμε στη δεύτερη και τρίτη "ταχύτητα" και να βρεθούμε στο ίδιο ύψος με την Ουγγαρία και τις άλλες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, επειδή δεν θα έχουμε "προλάβει το τρένο".

Λοιπόν, είναι ανάγκη, αδήριτη ανάγκη να σταθεροποιήσουμε την οικονομία. Και αν χρειάζονται παρεκκλίσεις, χρειάζονται κάποιες παρεκκλίσεις -αναγκαίες παρεκκλίσεις- για να αντιμετωπίσουμε τις κοινωνικές επιπτώσεις αυτής της πολιτικής. Γιατί η αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων είναι απαραίτητη, επίσης, προϋπόθεση της κοινωνικής συνοχής που στηρίζει την ανάπτυξη. Άρα, (οι παρεκκλίσεις) μέσα σ' ένα πλαίσιο. Και γι' αυτό και οι ρυθμίσεις για τις συντάξεις οι οποίες έγιναν, βεβαίως, δεν είναι ικανοποιητικές. Αλλά έχουμε λεφτά για να κάνουμε ό,τι είναι ικανοποιητικό; Δεν τα έχουμε.

Κυρίες και κύριοι, λοιπόν, σε πολλά μπορούν να γίνουν διορθώσεις. Σε πολλά χρειάζεται προσοχή. Αλλά θέλω να έχουμε συνείδηση στο ότι βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη εποχή. Και ποια είναι η ακτίνα φωτός; Γιατί υπάρχει ακτίνα φωτός.

Μιλήσαμε εδώ για τα μεγάλα έργα και ο Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου είπε "έπεσαν πολλά δισεκατομμύρια στην αίθουσα!". Έχουν "πέσει" πολλά δισεκατομμύρια! Τα δισεκατομμύρια αυτά -εξήγησα το πρωί- αργούν να αποδώσουν, για λόγους εγγενείς στον τρόπο με τον οποίο είναι δομημένη η δημόσια διοίκηση, η κοινωνία μας κλπ. '

Όμως, στα τέσσερα-πέντε χρόνια που έρχονται, θα υπάρχουν πολύ περισσότερα χρήματα από ποτέ άλλοτε στη χώρα για να γίνουν διάφορα πράγματα : μεγάλα έργα, δρόμοι κλπ, αλλά και τεχνολογία, ανάπτυξη του ανθρώπινου δυναμικού. Θα φανεί αυτό. Θα φανεί αργά ή γρήγορα.

Είμαστε σε μια μεταβατική περίοδο. Και πρέπει να καταφέρουμε να περάσουμε αυτή τη μεταβατική περίοδο, έχοντας συνείδηση ότι οι δυσκολίες αντιμετωπίζονται, για να βγούμε τελικά -ας το πω έτσι- σε μία λειωφόρο ανάπτυξης, αυτοτροφοδοτούμενης ανάπτυξης. Θα υπάρξει αυτό. Θα υπάρξει γιατί γίνεται ένα έργο. Διότι υπάρχουν πόροι.

Αισιόδοξοι, λοιπόν! Αισιόδοξοι, όμως, με μία προϋπόθεση : ότι για να πετύχουμε, χρειάζεται προσπάθεια, χρειάζεται επιμονή, χρειάζεται συνέπεια, χρειάζεται να διορθωθούν όλες αυτές οι δυσλειτουργίες οι οποίες υπάρχουν, χρειάζεται τεχνολογία, δημόσια διοίκηση, κλπ, κλπ....

Μπορούμε όμως!

Αυτό το μήνυμα θέλω να σας περάσω : **ΜΠΟΡΟΥΜΕ!**

Και αυτή η συνάντηση, κυρίες και κύριοι, (εγώ δεν την αποκαλώ διάλογο, γιατί μιλήσαμε, μιλήσατε) είναι μία ενημέρωση και μία αλληλοενημέρωση. Ο διάλογος προϋποθέτει και κάποια αποτελέσματα, μετά από πυκνή ανταλλαγή απόψεων. Δεν προχωρήσαμε μέχρις εκεί, αλλά για μας, η ενημέρωση από σας ήταν πολύ χρήσιμη.

Αλλά θέλω να σας παρακαλέσω να προσέχετε ή να προσέξετε αυτά τα οποία είπαμε, όπως και εμείς θα προσέξουμε αυτά τα οποία είπατε. Διότι με ενόχλησε να ακούω, μετά από όσα ανέπτυξαν ο κ.Λαλιώτης, ο κ.Καστανίδης; ότι δεν μιλήσαμε καθόλου για την προβλήτα του λιμανιού! Μα, πώς δεν μιλήσαμε; Μιλήσαμε. Επίσης πως δεν μιλήσαμε για το αεροδρόμιο! Μα, πώς δεν μιλήσαμε για το αεροδρόμιο; Μιλήσαμε για το αεροδρόμιο. Βέβαια, μπορεί να πει κανείς ότι όλα αυτά είναι ακόμη όνειρα! Εντάξει, όνειρα! Εμείς όμως λέμε ότι θα γίνουν. Και θα φανεί αν θα γίνουν. Αλλά και όχι ότι δεν μιλήσαμε...

Λοιπόν, προϋπόθεση για να κάνουμε σωστά τη δουλειά, είναι να υπάρχει μια αλληλο-εμπιστοσύνη και να καθόμαστε σε ένα κοινό τραπέζι να βλέπουμε πού είναι πραγματικά οι δυσκολίες και να προσπαθούμε να τις ξεπεράσουμε. Αλλά όχι να υπάρχει εξ' αρχής η διάθεση ότι δεν γίνεται τίποτε, ότι δεν προχωρούμε, ότι δεν βλέπουμε κάτι. Γιατί τότε δεν μπορούμε να κάνουμε αυτό που είναι απαραίτητο : την κοινή πορεία. Η κοινή πορεία

προϋποθέτει αλληλοκατανόηση. Προϋποθέτει ενημέρωση. Προϋποθέτει κριτική. Βεβαίως, κριτική, σκληρή κριτική. Αλλά προϋποθέτει και διάθεση αποδοχής.

Και ένα τελευταίο σημείο για να κλείσω : ο Πρόεδρος του Συνδέσμου Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος κ.Ευθυμιάδης και πολλοί άλλοι αναφέρθηκαν στη Διαβαλκανική Συνεργασία. Μίλησα χθες γι' αυτό. Και θέλω πάλι να τονίσω ότι εκεί ακριβώς είναι ένα σημείο για το οποίο θέλουμε και προσπαθούμε να κάνουμε μια μεγάλη προσπάθεια. Τους τρόπους, θα τους ψάξουμε μαζί.

Αυτό, όμως, το οποίο ελέγχθη για το ΔΙΠΕΚ (Διαβαλκανικό Περιφερειακό Επιχειρησιακό Κέντρο), δεν είναι άρνηση του ΔΙΠΕΚ. Σε κάθε θεσμό τον οποίο δημιουργούμε, πρέπει να εξετάζουμε και το πώς θα τον κατοχυρώσουμε καλύτερα. Η βιωσιμότητα του ΔΙΠΕΚ - είτε ο κ.Ευθυμιάδης- είναι αυταπόδεικτη. Συμφωνώ. Αλλά, το ότι είναι αυταπόδεικτη, νομίζω κ.Ευθυμιάδη ότι θα δεχθείτε κι εσείς πως δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να το οργανώσουμε με τέτοιο τρόπο που να δουλεύει αποτελεσματικά και να μην έχει δυσκολίες. Έχουμε, ίσως, ευθύνες για καθυστερήσεις, για μη καταβολή χρημάτων, "πόρων" όπως μου λέει ο κ.Πετσάλνικος. Αλλά από την άλλη μεριά πρέπει να κάνουμε και σωστούς σχεδιασμούς.

Κυρίες και κύριοι, νομίζω ότι η επίσκεψη και η ανταλλαγή απόψεων που είχαμε σήμερα - και το πρωί και τώρα το μεσημέρι- δείχνει ότι μας σινέχει όλους μία κοινή επιθυμία : να κάνουμε τη Βόρειο Ελλάδα πόλο ανάπτυξης και εφαλτήριο για την παρουσία της Ελλάδος σε όλο το χώρο των Βαλκανίων. Και επίκεντρο αυτής της συντονισμένης προσπάθειας να είναι η Θεσσαλονίκη. Αυτό είναι ένα έργο που θα το έλεγα πολύ μεγάλο, αλλά είναι ένα έργο το οποίο θα εξασφαλίζει η Ελλάδα να έχει παρουσία, η Ελλάδα να είναι ισχυρή. Και γι' αυτό είναι ένα έργο το οποίο αποτελεί χρέος για μας, στην Κυβέρνηση, αλλά πιστεύω και χρέος για την ελληνική κοινωνία. Και θα βοηθήσουμε όλοι για την επιτυχία του.

Σας ευχαριστώ.»